

KRISTINA OHLSSON
KIVIENKELTI

WSOY

Kristina Ohlsson

KIVIENKELIT

Suomentanut Pekka Marjamäki

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Billien, Aladdinin ja Simonan aiempia seikkailuja
voit lukea kirjoista *Lasilapset* ja *Hopeapoika*.

Ruotsinkielinen alkuteos
Stenänglar

Copyright © Kristina Ohlsson 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43052-1

Painettu EU:ssa

1

Kaikki alkoi isoäidin takapihalla olevista patsaista. Patsaita oli neljä, ja ne näyttivät muodostavan perheen, johon kuului kaksi lasta ja kaksi aikuista. Ne oli tehty kovasta harmaasta kivistä. Patsaat seisovivat pienessä piirissä selin toisiinsa. Ne olivat olleet isoäidin takapihalla niin pitkään kuin Simona muisti. Jostain syystä patsaat olivat aina pelottaneet Simonaa, ja se oli outoa, sillä yleensä hän ei pelännyt juuri mitään.

– Tiedätkö sinä, keitä nuo patsaat esittävät? hän kysyi.

Simona oli isoäitinsä keittiössä ja katseli pihan patsaita ikkunasta. Oli viikonloppu. Hän oli tullut mummin luokse siksi aikaa, kun hänen vanhempansa olivat matkoilla. Sisarukset olivat menneet mieluumin kavereilleen, mutta Simona oli halunnut tulla

Åhusiin, jossa isoäiti asui. Isoäiti oli ilahtunut ikihyviksi.

– Ei aavistustakaan, mummi sanoi ja tuli seisomaan Simonan vierelle. – Ihan vain ihmisiä.

Se oli mummile tyypillinen vastaus. *Ihan vain ihmisiä*. Simona näki toki itsekin, että patsaat esittivät ihmisiä. Mutta keitä? Sitä ei tiennyt sen paremmin isoäiti kuin Simonakaan.

Isoäidin kotitalo oli yksi suurimmista rakennuksista, jonka Simona oli koskaan nähnyt. Talo oli valkoinen, ja siinä oli valtava määrä ikkunoita. Se sijaitsi vain kivenheiton päässä merenrannasta. Joskus aikoinaan talossa oli toiminut hotelli, mutta siitä oli kauan. Mummi oli kertonut Simonalle, että entisen omistajan oli ollut pakko lopettaa hotellitoiminta, koska asiakkaita oli ollut liian vähän. Lopulta talo oli pantu myyntiin, ja Simonan mummi ja ukki olivat ostaneet sen. He eivät kuitenkaan halunneet pitää hotellia, vaan asua talossa. Mummi olisi kuulemma tahtonut talon täydeltä lapsia. Isovanhemmat olivat kuitenkin saaneet vain yhden lapsen: Simonan äidin.

Simonasta oli tosi hauskaa viettää aikaa mummin luona. Isä oli usein sanonut, ettei isoäidin ollut järkevää asua yksin niin isossa talossa. Simona oli ihan eri mieltä. Hänestä oli ihanaa, että isoäidin talossa oli valtava määrä tyhjiä, hiljaisia huoneita. Siellä oli aivan

toisenlaista kuin heidän kotonaan, jossa vallitsi aina kamala hälinä.

– Mummin pitäisi tehdä remontti tai myydä talo pois, isä oli sanonut, kun isoäiti ei ollut paikalla kuulemassa.

– Ei hänellä ole varaa remonttiin, eikä hän halua myydä taloa, Simonan äiti oli sanonut.

Simona ei ymmärtänyt, mistä hänen vanhempansa olivat höpisseet. Hänestä mummin talo oli mahtava juuri sellaisenaan. Ei sitä tarvinnut remontoida mitenkään. Silloinhan se ei olisi ollut enää lainkaan yhtä hieno.

– Ehkä sinun pitäisi ottaa tänne alivuokralaisia, Simona ehdotti. – Ihmisiä, jotka asuvat yksin, niin kuin sinäkin. Tai vaikka opiskelijoita.

– Ei tule kysymykseen, isoäiti tuhahti. – En halua, että nurkissani vetelehtii tuntemattomia ihmisiä. En ikipäivänä. Minusta on mukava oleilla omassa rauhasani. Pärjään yksin aivan erinomaisesti.

– En tarkoittanut, että ottaisit koko talon täyteen vieraita ihmisiä, Simona sanoi nopeasti. – Ja kyllähän minä tiedän, että pärjää hyvin yksinkin, hän lisäsi.

Totta puhuen Simona ei ollut asiasta täysin vakuuttunut. Viime aikoina isoäiti oli nimittäin vaikuttanut kamalan väsyneeltä. Talokin tuntui päivä päivältä sotkuisemmalta, ikään kuin isoäiti ei aivan ehtisi hoitaa

kaikkia tarvittavia arkiaskareita. Simona yritti olla avuksi siinä missä pystyi. Ensin hän oli auttanut ruoanlaitossa, sitten imuroimisessa. Mummi oli kuitenkin saanut pian tarpeekseen siivoamisesta ja halunnut mieluummin pelata šakkia.

Peli päättyi kuten tavallisesti. Isoäiti voitti, ja Simonaa keljutti.

– Taidankin leipoa meille illaksi sokerikakun, isoäiti sanoi.

Simona keräsi šakkilaudan ja -nappulat pois.

Hän mietti, mitä voisi itse tehdä seuraavaksi. Hän keksi vastauksen katsoessaan ulos harmaalle taivaalle.

– Minä pesen ikkunat, hän totesi jämäkästi.

Isoäidin ikkunaruudut olivat nimittäin yhtä harmaat kuin taivaalla möllöttävät pilvet.

– Onko se tarpeen? isoäiti kysyi.

Simonan mielestä oli. Pian olisi pääsiäinen. Mummillä olisi paljon mukavimmat oltavat, jos paikat olisivat siistinä.

– Voi olla, että kohta alkaa sataa, isoäiti sanoi.

– Ehkä alkaa, ehkä ei.

Simona aloitti urakan keittiön ikkunoista. Lattia-
laudat narisivat hänen käyttämiensä tikkaiden alla. Hän toimi niin kuin äiti oli hänelle opettanut. Ensin hän pyyhki ikkunalasien sisäpuolet rievulla ja kuivasi ne lastalla. Sitten hän avasi ikkunat pestäkseen lasien

ulkopinnat. Ikkunat avautuivat kuitenkin ulospäin, joten hänen täytyisi kantaa tikkaat pihalle ja pystyttää ne kukkapenkin kupeeseen.

– Älä sitten tallo kukkia lyttyyn, isoäiti huomautti.

– En, en.

Helpommin sanottu kuin tehty. Kukkapenkin mullassa kasvoi tuhkatieheässä pieniä kasveja. Simona levitti tikkaat varovasti auki.

– Älä sitten kaadu! isoäiti huikkasi raollaan olevasta keittiönikkunasta.

Simona ei vastannut. Hän oli keskittynyt täysin siihen, että saisi tikkaat pysymään tukevasti pystyssä. Se ei ollut kovin helppoa. Maa oli kukkapenkin kohdalla tosi pehmeää.

Kun hän oli viimein noussut tikkaille, hän näki jotain outoa. Hieman tuonnempana oli takapihan pieni huvimaja. Isoäiti käytti sitä ainoastaan kesäisin. Talvisin se oli yleensä autiona ja pimeänä. Ei kuitenkaan nyt. Näytti siltä kuin siellä olisi joku – joku pitkä ja isokokoinen ihminen.

Simona yllättyi siinä määrin, että oli vähällä horjahdtaa. Hän tasapainoili tikkailla riepu toisessa kädessään ja ikkunalasta toisessa. Sitten hän nojautui varovasti lähemmäs ikkunaa.

– Mummi hei, hän kuiskasi. – Mummi.

Isoäiti oli käynnistänyt sähkövatkaimen eikä kuullut

häntä. Simona nielaisi palan kurkustaan. Hän tähyili uudestaan huvimajan suuntaan. Sen sisällä liikkunut hahmo oli kuitenkin poissa. Pikkuruinen rakennus näytti tyhjältä.

Simona pudisti päätään. Ehkä hän oli kuvitellut koko jutun. Minkä tähden joku tuntematon tyyppi edes olisi tunkeutunut isoäidin huvimajaan?

Hän jatkoi likaisten ikkunalasien pesemistä. Niistä tuli hohtavan puhtaita. Kysymys kuului vain, kuinka kauan kaikkien ikkunoiden pesemiseen kuluisi. Simona huokaisi miettiessään, miten monta huonetta isoäidin talossa oli. Urakka kestäisi kokonaisen ikuisuuden.

Hetken kuluttua sähkövatkaimen ääni vaimeni. Simona siirsi tikkaat seuraavan ikkunan eteen. Hän seiso selkä pihalle päin. Pian hänestä alkoi tuntua siltä kuin joku olisi katsonut häntä. Hän kääntyi epäröiden ympäri. Ketään ei näkynyt. Pihalla ei ollut mitään muuta kuin isoäidin patsaat.

Simona tunsikin kuitenkin koko kehossaan, että jotakin oli vialla. Hän vilkaisi taas vaistomaisesti huvimajan suuntaan. Se oli tyhjillään. Hän käänsi katseensa takaisin kookkasiin harmasiin patsaisiin. Ne seisoivat omilla paikoillaan niin kuin aina ennenkin.

Tai eivät sittenkään.

Simonan sydän alkoi takoa vimmatusti, kun hän tajusi, mitä oli tapahtunut. Joku oli siirtänyt patsaita.

Ne eivät olleet enää selin toisiinsa. Molemmat lapset ja mies seisoivat nyt kasvot merelle päin käännettyinä. Näytti siltä kuin patsaat olisivat odottaneet, että joku ajaisi veneellä rannalle.

Isoäiti tyrmistyi sanattomaksi patsaat nähdessään.
 – Jonkun on täytynyt käydä siirtämässä niitä sillä välin, kun pelasimme šakkia, Simona sanoi. – Mehän katsoimme niitä ennen peliä. Silloin ne olivat vielä entisillä paikoillaan ja seisoivat selin toisiinsa.

– Todella kummallista, isoäiti hämmästeli. – Voi tietysti olla, että joku vain haluaa tehdä pientä jäynää.

Mummi venytteli jäseniään ja vaikutti taas kerran oudon väsyneeltä. Simonaa ei väsyttänyt yhtään, vaan hän selosti kiihtyneenä, kuinka oli nähnyt jonkun hii-viskelemässä isoäidin huvimajassa.

Isoäiti pudisti päätään.

– Kuka se olisi voinut olla? hän kysyi.

– Ehkä sama tyyppi, joka käänsi patsaat, Simona ehdotti.

Isoäiti ei kuitenkaan jaksanut kuunnella Simonaa.

Ei sillä tavalla kuin yleensä. Tuntui siltä kuin hänellä olisi ollut todella paljon muuta ajateltavaa.

– Tule sisään sieltä, isoäiti sanoi. – Kakku on pian valmis.

Isoäiti pani radion päälle siksi aikaa, kun he joivat teetä ja söivät kakkua. Uutisissa sanottiin, että pian olisi luvassa talvista säätä.

– Tyypillistä, isoäiti tuhahti.

Isoäiti voi paljon paremmin silloin kun ei ollut kylmää. Ilmojen viiletessä vanhoille ihmisille tuli kuulemma kipuja käsivarsiin ja jalkoihin.

– Ehkä sääennuste on väärässä, Simona sanoi.
– Kohtahan on pääsiäinen. Silloin on yleensä lämminä.

Seuraavana päivänä oli kuitenkin niin kylmää, että nurmikko oli kokonaan valkoisen kuuran peitossa. Ohuen jään peittämät tiet kiiltelivät auringonvalossa. Simona seisoi keittiön ikkunassa ja katseli takapihan patsaita. Ne sentään eivät olleet liikkuneet yön aikana.

– Annetaan niiden poloisten olla, isoäiti sanoi ja ohjasi Simonan pois ikkunan äärestä. – Minulla on sinulle pieni yllätys.

Isoäiti hymyili ilkikurisesti.

Simona kadotti heti kiinnostuksensa patsaita kohtaan.

– Mikä ihmeen yllätys?

– Saat sen sitten kun olemme käyneet kaupassa.

Simona ei kuitenkaan saanut isoäidin lupaamaa yllätystä. Sitä ennen tapahtui nimittäin jotakin ikävää.

Kunpa mummi olisi pitänyt paremmin varansa, Simona ajatteli. Onnettomuuden olisi voinut välttää tosi helposti. Kun isoäiti nousi ulos autosta talon etupihalla, hän astui maassa olevan jäisen kohdan päälle, liukastui ja kaatui. Hän kellahti pitkin pituuttaan maahan. Simona olisi voinut vaikka vannoa, että tanner oli vavahtanut, vaikka isoäiti olikin pieni kooltaan.

Simona löysi autosta huovan, jonka hän levitti mummin päälle. Sitten hän soitti ambulanssin paikalle.

– Kuoletko sinä nyt? hän kysyi huolissaan.

Simona istui kylmälle maaperälle ja piti isoäitiä kädestä.

– Kyllä sinä sitten olet hupsu, isoäiti torui. – Ei ihminen sentään siihen kuole, että sattuu vahingossa kaatumaan. Olisi kuitenkin hyvä, jos ambulanssi tulisi pian. Täällä on nimittäin aika kylmä.

Simona kietoi huovan tiukemmin isoäidin ympärille.

– Olipa tämä typerä juttu, isoäiti huokaisi. – Vanhempasi hakevat sinut kotiin vasta huomispäivänä.

– Kyllä minä pärjään täällä yksinäni, Simona sanoi ja suoristi selkänsä. – Mehän kävimme juuri äsken

kaupassa. Voin syödä muroja ja keitettyjä makaroneja siihen asti, kunnes isä ja äiti tulevat matkalta.

Ajatus oli kuitenkin isoäidin mielestä huono.

– Etkö voisi soittaa sille sinun kaverillesi? hän kysyi.

– Mikä hänen nimensä nyt olikaan? Sen, joka asuu niin ikään täällä Åhusissa.

– Tarkoitat varmaan Billietä, Simona sanoi. – Joo, voin soittaa hänelle. Tai Aladdinille. Hänkin asuu Åhusissa.

Tuuli oli alkanut yltyä. Kuulosti siltä kuin viima olisi kuiskinut tienvierustalla kasvavien korkeiden mäntyjen lomassa. Taivaalla lensi mustia lintuja, jotka syöksähtelivät ristiin rastiin ilmojen halki, aivan kuin ne olisivat olleet yhtä huolestuneita kuin Simona.

Kunpa mummi tulisi kuntoon, hän ajatteli. Muulla ei ole väliä.

Samassa ambulanssi saapui paikalle. Simona pettyi, sillä auton hälytysvalot ja sireenit eivät olleet päällä. Ihan kuin mitään kiirettä ei olisi ollutkaan. Ohjaamosta astuivat ulos mies ja nainen, jotka kyyristyivät isoäidin viereen.

– Miten tässä on käynyt? naispuolinen ensihoitaja kysyi.

– Kai sen nyt näkee, Simona sanoi vihaisena.

– Mummilta on katkennut jalka. Ehkä molemmat.

Hän painotti viimeisiä sanoja, jotta ensihoitajat

todella ymmärtäisivät, miten vakavasta tilanteesta oli kyse.

– Vähän vaikea sitä on nähdä, kun hänellä on tuo huopa päällään, miespuolinen ensihoitaja sanoi.

Hän iski Simonalle silmää.

Hoitajat vetivät huovan varovasti sivuun ja tunnustelivat kevyesti isoäidin reittä. Isoäiti irvisti, ja Simona puristi kätensä nyrkkiin. Jolleivät hoitajat lakkaisi satuttamasta mummia, he joutuisivat vaikeuksiin. Simonan ei kuitenkaan tarvinnut ryhtyä puolustamaan isoäitiään.

– Tämä kyllä saadaan kuntoon, mies sanoi.

Naispuolinen hoitaja haki ambulanssista parit, joille isoäiti nostettiin.

– Tuletko sinä mukaan sairaalaan? mies kysyi.

Simona katsoi, kuinka hoitajat lähtivät työntämään paareja kohti ambulanssia.

– Totta kai tulen, hän sanoi. – Minun pitää vain tehdä ensin yksi juttu.

Simona kiiruhti autolle, otti ruokakassit käteensä, juoksi niiden kanssa isoäidin keittiöön ja sulloi kassit jääkaappiin. Kassit pitäisi purkaa kunnolla joskus myöhemmin.

Hän säntäsi takaisin ambulanssin luo.

– Muistitko lukita auton ovet ja talon etuoven? isoäiti kysyi huolestuneena.

Simona nyökkäsi.

Hän oli itse asiassa ajatellut sanoa kokeilleensa monta kertaa, että ovi varmasti oli lukossa, mutta hän ei saanut sanaa suustaan. Hänen nimittäin annettiin istua ambulanssin etupenkillä. Siellä hänelle pälkähti mieleen aivan toisenlaisia asioita.

Billien ja Aladdinin pitäisi nähdä minut nyt!

Ambulanssi viiletti vinhaa vauhtia, aivan kuin tiet eivät olisi olleet lainkaan liukkaita. He ohittivat taloja, puita ja liikenneympyröitä sekä vesitornin, jossa Aladdin asui.

Mummin jalkaan sattui ilmeisesti aika tavalla. Hänelle annettiin lääkettä, jonka avulla kipujen pitäisi hellittää. Lääke teki hänestä voimattoman ja tokkuraisen.

– Minne olemme matkalla? mummi kysyi.

– Kristianstadin sairaalaan, autoa ajava mies sanoi.

– Olemme pian perillä.

Simona ja hänen perheensä asuivat Kristianstadissa. Sieltä oli Åhusiin vain kaksikymmentä kilometriä. Oli kuitenkin tyhmää, ettei Åhusissa ollut omaa sairaalaa. Mikäli Simona menisi Billien luo yöksi, hänen pitäisi palata jälleen Åhusiin.

– Tämä meni nyt ihan vinksalleen, isoäiti sanoi, kun häntä työnnettiin paareilla sairaalan ovista sisään.

– Meillä olisi ollut tänään tosi kivaa. Sinäkin olisit saanut nauhurisi.

- Nauhurinko? Simona ihmetteli.
- Niin, kai sinä tiedät, mikä se on? isoäiti kysyi.
- Musiikkisoitin, jollaisia käytettiin ennen vanhaan. Silloin meillä oli kaseteiksi kutsuttuja –
- Kyllä minä tiedä, mikä nauhuri on, Simona keskeytti ja pyöritteli silmiään. Isä omisti kasakaupalla ikivanhoja kasetteja, joita hän ei halunnut heittää pois.
- Miksi aioit antaa minulle nauhurin? Eihän minulla ole kasettejakaan.
- Ei niin, mutta olisin antanut sinulle yhden kasetinkin. Sitten olisit voinut äänittää siihen eri asioita.
- Simona rypisti otsaansa. Isoäiti oli varmaankin vielä tokkurainen. Minkä takia Simona olisi halunnut juoksennella ympäri Åhusia ja tallentaa ääniä nauhalle?
- Siksi että kyseessä on poikkeuksellinen nauhuri, isoäiti kuiskasi, kun Simona tiedusteli asiasta.
- Millä tavalla poikkeuksellinen? Simona kuiskasi.
- Isoäiti ei kuitenkaan vastannut. Paarien luo oli tullut kaksi sairaanhoitajaa. He auttoivat isoäitiä siirtymään tavalliseen sairaalasänkyyn. Vuodevaatteet olivat valkoisia, ja sängyn runko oli tehty metallista. Simona käveli sängyn vierellä, kun hoitajat siirsivät mummin röntgenosastolle. Siellä lääkärit ottaisivat kuvia, joista selviäisi millaiselta isoäidin keho näytti sisäpuolelta. Sairaalakäytävän katossa olevat lamput olivat niin kirkkaita, että niiden valo häikäisi Simonan silmiä.

Ilmassa leijui voimakas saippuan haju. Simona rypisti nenäänsä. Kunpa mummin ei tarvitsisi jäädä sairaalaan pitkäksi aikaa.

Pian he olivat jälleen kahdestaan. Simona jatkoi keskustelua siitä, mihin he olivat jääneet.

– Miten se nauhuri poikkeaa tavallisesta nauhurista? hän kysyi.

Isoäiti hymyili. Hän viittoi Simonaa astahtamaan lähemmäs. Aivan kuin hän olisi ollut aikeissa kertoa jotakin huippusalaista.

– Sillä voi nauhoittaa ääniä, joita kukaan muu ei pysty kuulemaan, isoäiti kuiskasi.

Pian Simona oli jo unohtanut, että oli aluksi nyrpistänyt nenäänsä sairaalalle. Siellä oli itse asiassa tosi hauskaa. Kaikki ihmiset olivat mukavia, ja Simona sai juoda niin paljon mehua kuin halusi. Isoäiti näytti kuitenkin surulliselta melkein koko ajan. Etenkin silloin kun lääkäri ilmoitti, että hänen pitäisi jäädä yöksi sairaalaan.

– Sinulla kävi onni onnettomuudessa, lääkäri sanoi.
– Luuhun on tullut hiusmurtuma, mutta jalka ei ole katkennut. Vamman pitäisi parantua muutamassa viikossa.

– Entä lapsenlapseni? isoäiti kysyi ja osoitti Simonaa. – Menisin mieluummin kotiin pitämään hänestä huolta.

– Voin kyllä mennä yöksi Billien luo, Simona huomautti. – Niinhän minä sanoin jo aiemmin.

Isoäiti katsahti häneen kiukkuisena. Oijoi. Simonan olisi varmaan ollut paras pysytellä hiljaa.

Lääkäri näytti vakavalta.

– Sinun ei todellakaan ole syytä mennä kotiin, hän sanoi. – Olet väsynyt ja uupunut ja... meidän pitäisi keskustella kanssasi eräästä toisesta asiasta. Ja nythän vaikuttaa siltä, että meillä on ratkaisu tähän ongelmaan. Jää sinä tänne, Margareta. Lapsenlapsesi voi mennä yöksi kaverinsa luo.

Simonasta kuulosti aina oudolta, kun ihmiset kutsuivat isoäitiä Margaretaksi. Hänen nimensä oli mummi. Ja Simonan nimi oli Simona, ei mikään lapsenlapsi.

Sillä välin, kun mummin jalkaa hoidettiin, Simona meni soittamaan Billielle. Hän kertoi ystävälleen, mitä oli tapahtunut.

– Saanko tulla teille yöksi? Mummi pääsee kotiin vasta huomenna.

– Totta kai! Minä ja äiti haemme sinut sieltä nyt heti.

Niin myös tapahtui. Puoli tuntia myöhemmin Simona istui jo autossa ja oli matkalla takaisin Åhusiin. Billie näytti iloiselta. Ei sen takia, että Simonan isoäiti oli loukkaantunut, vaan koska saisi Simonan luokseen yökylään.

– Luulin, että tästä viikonlopusta tulisi kaikkien aikojen tylsin, Billie sanoi. – Mutta olinkin väärässä.

Simona pakottautui hymyilemään. Hänen oli kuitenkin vaikea olla yhtä hilpeällä tuulella kuin Billie. Miksi lääkäri oli näyttänyt niin vakavaa naamaa? Entä mistä aiheesta hän oli halunnut keskustella isoäidin kanssa? Lääkärihän oli itse sanonut, että isoäidillä oli käynyt tuuri.

Simona ei myöskään voinut olla ajattelematta isoäidin mainitsemaa nauhuria. Laitetta, jolla saattoi äänittää asioita, joita kukaan muu ei pystynyt kuulemaan. Eihän se voinut pitää paikkaansa. Mummi oli varmaan vain narrannut häntä siksi, että hän oli pitänyt nauhuria typeränä kapistuksena. Tuskin siihen liittyi mitään sen kummempaa.

Billien luona kaikki oli entisellään. He olivat joskus luulleet, että talossa kummittelisi. Siellä oli tapahtunut ihan outoja asioita. Billie oli ollut kauhuissaan ja halunnut muuttaa pois. Nyt kaikki oli toisin. Billie suorastaan rakasti taloa ja Åhusia, mikä oli Simonasta oikeastaan vähän harmillistakin. Billie oli nimittäin aiemmin asunut Kristianstadissa, jossa Simonan koti oli. Itse asiassa Billie kävi siellä koulua vielä nykyäänkin, mutta se ei ollut sama asia. Aiemmin he olivat voineet tavata toisiaan vaikka kuinka usein iltapäivisin. Ja viikonloppuisin. Nyt se ei ollut yhtä helppoa.

”JÄNNITTÄVÄ JA TAIDOKKAASTI RAKENNETTU KIRJA,
JONKA ILMAPIIRI ON JUURI SOPIVAN AAVEMAINEN.”

Halmstad 7 dagar

Simona viettää pääsiäistä isoäitinsä talossa, entisessä hotellissa. Jokin on kuitenkin vinossa: mummi on väsynyt ja ajatuksissaan, ja Huokausten huoneesta kuuluu askelten narinaa, vaikkei siellä ole ketään.

Puutarhan suuret kivipatsaat vaihtavat huomaamatta paikkaa, ja Simonan kasettinauhurille tallentuu salaperäisiä ääniä, jotka kehottavat häntä kiirehtimään ennen kuin on liian myöhäistä. Mistä ihmeestä on kyse?

Kun kysymyksiä vain karttuu, Simona pyytää ystävänsä Billien ja Aladdinin avukseen.

Koululaisten oman mysteerisarjan kolmannessa ja viimeisessä osassa *Lasilapsista* ja *Hopeapojasta* tutut Simona, Billie ja Aladdin selvittävät vanhan hotellin selkäpiitä karmivia salaisuuksia. Moninkertaisesti palkittu sarja on käännetty yli viidelletoista kielelle.

”SARJAN KOLMAS OSA ON
EHDOTTOMASTI
TÄHÄNASTISISTA
JÄNNITTÄVIN.”

Dagens Nyheter

Päällys Sami Saramäki

9 789510 430521

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43052-1